

***Desitjar viure
en un país
sense vent***

Ferran Joanmiquel Pla

Per a la Núria

Personatges:

POL, uns 40 anys

DESIRÉ, uns 35 anys

RASHID, uns 25 anys

UN PETIT PRÍNCEP, n'aparenta 12

Aquesta obra va ser estrenada
per la Cia El Mirador
a la sala La Planeta de Girona
els dies 26, 27 i 28 d'abril del 2012.

Amb la fitxa artística següent:

Direcció: Sílvia Escuder

Autor i ajudant de direcció: Ferran Joanmiquel Pla

Intèrprets: Mireia Vallès, Isidre Hernández, Joffre Huguet i Aniol Fusté

Il·luminació i escenografia: Pere Capell

Producció: El Mirador

I. El principi encara ho és tot

POL: Em toca a mi emmarcar aquest quadre. En Rashid furga els baixos del tot terreny encastat contra l'única palmera en trenta quilòmetres a la rodona. La Desiré s'empastifa el cos amb protecció solar grau cinquanta sota un para-sol descolorit que encara conserva una reminiscència de la beguda refrescant que un dia va anunciar. Aliena a tot, distant. Porta unes ulleres de sol horroroses. La seva imatge traspua un aire de sofisticació decadent, fora de context. Hom diria que es tracta d'una sirena encallada enmig d'un fanguissar. Ignora i insisteix en continuar ignorant el seu, el nostre destí. És irritant. I en Pol? Què en podem dir d'en Pol...? En Pol contempla sense saber què fer aquest paisatge desolador, aquest mar de dunes coronat de buit. I es desespera.

(So metàl·lic des de sota el cotxe. En RASHID renega alguna cosa en àrab.)

POL: Nou milions seixanta-cinc mil quilòmetres quadrats de sorra, pedres i no-res absolut. Màximes de fins a cinquanta graus durant el dia. I de nit, temperatures de nevera. El putó paradís...

L'home i la dona havien viatjat fins a aquell racó de món per veure la sortida del sol. El guia els havia promès que era espectacular. Però allò només era el principi. No es podien ni imaginar que la seva vida estava a punt de fer un tomb inesperat. Mentrestant, la dona comprovava indiferent el tub de protecció solar.

DESIRÉ: Uix, això està a punt de caducar...

POL: L'aire feia pudor de crema. L'home no se'n sabia avenir. Quanta estona feia que la dona s'estava posant aquella potinga? El tuf embafador li perforava l'olfacte i li feia venir nàusees. *Juro que si no deixa de fregar-se ara mateix, li trauré els ulls amb el tornavís rovellat de la caixa d'eines*, va pensar l'home. Però la dona continuava fregant-se compulsivament la pell amb aquella pasta llefiscosa.

DESIRÉ: Pol, carinyo, tu també te n'hauries de posar, si no et vols rostir com un pollastre.

POL: *Déu meu, què hi faig amb aquesta dona?* Es va preguntar l'home. I va concloure que aquell daltabaix havia de ser una mena de càstig diví.

El guia continuava destrossant els baixos del cotxe. *(So metàl·lic des de sota el cotxe.)* Com ho tenim això, mestre?

RASHID: Bé... Però em sembla que s'ha trencat la direcció. L'eix està partit.

POL: No fotis. Ho dius de debò?

RASHID: Sí. La direcció, kaputt. Per això el volant gira com si estigués borratxo.

POL: El guia va mirar la palmera mig arrencada.

RASHID: Pobre palmera...

POL: I ara, què?

RASHID: Ara, doncs...

POL: El guia va mirar cap a l'horitzó, sospesant la distància. L'home va pensar que feia un càlcul tenint en compte diferents variables que a ell se li escapaven.

RASHID: Serà difícil que vingui una grua fins aquí.

POL: Merda! Però com pot ser que no hagi vist la palmera?

RASHID: Ha aparegut així, de sobte.

POL: Com, de sobte? Bé la devies veure davant teu, no?

RASHID: Vostè tampoc l'ha vista.

POL: Però jo no conduïa! Per l'amor de Déu... Representa que tu ets el guia, que tu ets l'expert que ha de conèixer cada centímetre quadrat d'aquest ermot.

DESIRÉ: Pol, carinyo, no t'exaltis...

RASHID: Soc una guineu del desert, senyor. Conec aquest desert com si fos casa meva. Vostè m'ofèn. Tinc llibretes plenes de comentaris de turistes japonesos que m'avalen. Vol que les hi ensenyi?

POL: No, no cal.

RASHID: A mi no em fa res, les porto al cotxe.

POL: El guia, obstinat, va anar a buscar les llibretes al tot terreny. Amb aquella gent no s'hi podia raonar, era impossible. L'home es penedia definitivament d'haver emprès aquell viatge.

RASHID: *(donant-li una llibreta)* Tingui, senyora...

POL: El guia li va allargar una llibreta a la dona i amenaçava amb llegir una de les referències en veu alta.

RASHID: Aquest és d'una parella russa: *En Rashid ha demostrat tenir un coneixement immillorable del desert i els seus secrets. Porta la sorra a les venes. És un autèntic tuareg.* Firmat Vladimir i Svetlana.

POL: La dona fullejava la llibreta. Ella ho trobava divertit, tot plegat.

DESIRÉ: Ei, Pol, aquí hi tens un material increïble per a la teva novel·la...

RASHID: Està escrivint una novel·la?

POL: Sí, bé... Tinc uns esbossos...

RASHID: A casa n'hi tinc un parell, de llibres.

DESIRÉ: Ui, ell n'hi porta un munt, a la maleta. Ja l'hi he dit, que no se'ls podrà llegir tots.

POL: Els ulls del guia es van il·luminar deixant entreveure una felicitat pueril.

RASHID: Quin honor, un escriptor...

POL: No n'hi ha per tant...

RASHID: Ara fa temps que no llegeixo res, sap?

POL: L'home, entre afalagat i incòmode, no va saber què dir.

RASHID: De jovenet sí que havia llegit molt. L'Alcorà i aquestes coses.

POL: Ja...

RASHID: I té títol la novel·la?

POL: Títol? No, encara no... *Camins de sorra*, potser. O *Desitjar que arribi l'alba* o qualsevol cosa que comenci amb *Desitjar*, encara no n'estic segur.

RASHID: Escolti, vol... vol que li llegeixi la ressenya d'un grup de coreans? La vaig escriure jo mateix.

POL: No cal, Rashid. De debò, no cal.

RASHID: Me'n recordo que els vaig portar a fer un tomb per la hamada i en van quedar encantats.

POL: Rashid, escolta, estic convençut que ets un bon guia, un guia insuperable. Però ara aquesta no és la qüestió, ho entens? Ara l'important és que trobem la manera de sortir d'aquí i tornar cap al resort.

RASHID: Naturalment.

POL: El guia va deixar les llibretes damunt la sorra, va mirar al seu voltant i va tornar a sospesar les possibilitats de sortir d'aquell forat. Va pujar damunt del capó del tot terreny, i en un gest entre patètic i entranyable que l'home va ser incapaç de desxifrar, va comprovar la direcció del vent llepant-se el dit índex.

RASHID: Tornarem seguint les roderes del cotxe.

POL: Caminant.

RASHID: Això mateix, caminant.

POL: I quina distància calcules que hi ha d'aquí fins al resort?

RASHID: Quinze quilòmetres, si fa no fa.

POL: Mirem el comptaquilòmetres, així sabrem quants quilòmetres hem fet exactament.

RASHID: El comptaquilòmetres fa temps que es va espatllar.

POL: L'home va sentir que un calfred li recorria l'espina.

M'imagino que no hi deu haver cobertura aquí, oi?

RASHID: Ha vist cap antena, vostè, per aquests voltants?

POL: L'home va contenir l'impuls d'escanyar aquell imbècil disfressat de beduí amb les seves pròpies mans.

RASHID: Si vol, podem encendre el cotxe i fer senyals de fum, com a les pel·lícules de cowboys.

POL: Allò no li va fer cap gràcia, a l'home. El guia i ell es van mirar fixament.

(Pausa.)

DESIRÉ: Fem una cosa, Rashid. Tu te'n vas a peu fins al resort, d'acord? Em temo que en Pol i jo alentiríem la marxa. Tu sol aniràs més ràpid. Coneixes el terreny i estàs acostumat a torrar-te al sol. Arribes al resort, agafes un cotxe que tingui aire condicionat, tornes a buscar-nos seguint les roderes i llestos. Nosaltres t'esperem aquí. Què us sembla, nois?

POL: De cop, una espurna d'esperança. El món no estava completament perdut.

DESIRÉ: Ah, i abans de marxar potser ens podries muntar una carpa d'aquelles, una dallonses...

RASHID: Una haima.

DESIRÉ: Això mateix, una haima. Gràcies.

RASHID: Em sap greu, però no portem cap lona.

DESIRÉ: Ah, quina llàstima...

POL: Quant de temps pots trigar entre anar i tornar del resort?

El guia va meditar la resposta.

RASHID: Quina hora és ara?

POL: Les set i cinquanta-dos.

RASHID: Tenint en compte que d'aquí a una hora això serà un forn i que la distància és aproximada... No crec que arribi abans que es faci fosc.

POL: Abans que es faci fosc? Això és una eternitat!

DESIRÉ: No et preocupis, Pol. Estarem bé, carinyo, ja ho veuràs.

POL: I què coi fotrem, nosaltres, mentrestant?

RASHID: Tornaré tan aviat com pugui, l'hi prometo.

POL: I si hi ha animals perillosos? Serps, escorpits o alguna cosa d'aquestes?

DESIRÉ: Si vénen els ruixarem amb el meu esprai d'autodefensa.

POL: L'home no se'n sabia avenir, de tanta estupidesa acumulada en una mateixa persona.

RASHID: Vostès no es moguin d'aquí i no els passarà res. Els hi prometo.

POL: Tenim aigua?

RASHID: Hi ha una garrafa de vuit litres al maletger, amb això n'han de tenir prou.

POL: El guia va agafar una ampolla d'aigua de la cabina.

RASHID: Jo m'enduré aquesta ampolla pel viatge.

POL: Un litre d'aigua, només?

RASHID: Soc com un camell, jo. Necessito beure molt poc.

POL: Aleshores, va embolicar-se un turbant al cap amb moviments experts i es va quedar mirant fixament cap a l'horitzó. El moment era solemne.

(Pausa.)

I si no tornes?

RASHID: Què...?

POL: I si no tornes? I si et passa alguna cosa i ningú arriba a saber mai que nosaltres estem aquí?

RASHID: Aleshores, vostès i jo tindrem un problema seriós.

POL: La resposta va ser devastadora.

RASHID: Doncs, si no hi ha res més... me'n vaig.

DESIRÉ: Ciao, habib.

POL: El guia va fer una lleugera inclinació, enduent-se la mà dreta al cor en un gest de comiat que l'home va trobar impostat. Va fer mitja volta i va començar a caminar. L'home el va seguir amb la mirada. Les seves petjades refeien el camí a la inversa, tot seguint el rastre de les dues línies paral·leles del tot terreny, que enfilaven sinuosament les dunes amunt i avall. El guia es va anar allunyant a poc a poc, fins que es va convertir en un puntet que desapareixia en la distància. El silenci que va deixar darrere seu, va caure de cop com una llosa.

(Pausa.)

DESIRÉ: Saps si queden galetes de xocolata?

POL: Què...?

DESIRÉ: Que si saps si queden galetes de xocolata.

POL: No, no ho sé...

DESIRÉ: Que ho pots mirar, sisplau? Em sembla que són a la guanterera. M'ha agafat gana.

POL: Doncs mira-ho tu mateixa.

DESIRÉ: Què passa, carinyo? Et noto tens.

POL: Para de dir-me *carinyo*. No ho suportó.

DESIRÉ: Ah, em pensava que hi havia confiança...

POL: Hem follat unes quantes vegades, sí, d'acord. Però això no significa que em puguis dir *carinyo*, ho entens? Odio aquesta paraula...

DESIRÉ: D'acord. Entesos, doncs.

POL: Aquella dona era exasperant.

DESIRÉ: Si no vols que et digui carinyo, no t'ho diré més, no pateixis. Però que consti que era afectuós.

POL: L'home va mirar la dona.

Mira, Desiré...

Es va fregar les temples en un intent de contenir la ràbia que li pujava pel pit.

Tu i jo no ens hauríem d'haver conegut mai. Admetem-ho, ha estat un error.

DESIRÉ: Au, va, no exageris...

POL: Ets tan, tan...

L'home no trobava la paraula.

DESIRÉ: Tan què?

POL: Frívola.

La dona es va posar a la defensiva.

DESIRÉ: Què vol dir, *frívola*?

POL: Que sembla que visquis en un altre món, que tot et rellisqui. Francament, jo no... jo no podria estar mai amb una dona com tu.

La dona es va aixecar i es va acostar a l'home. Es va treure les ulleres de sol horroroses i el va mirar fixament als ulls.

DESIRÉ: Jo no t'he demanat que ens casem, imbècil. Només tenia ganes de relaxar-me uns dies, passar-m'ho bé i no pensar en res. *Carinyo* només és un joc, ho entens? Un joc. Una manera de mantenir cert grau de complicitat sense que ens hàgim de comprometre amb res més. Una comèdia, si tu vols. Una comèdia que alimentem per passar-ho raonablement bé mentre passem uns dies junts. Però si tu no ets capaç d'entendre-ho, això, potser sí que ens hem equivocat.

POL: Mira, em sap greu si he estat una mica brusc...

DESIRÉ: De debò et penses que jo soc estúpida?

(Flashback.)

POL: No podia parar de mirar les teves cames. Tens unes cames precioses.

DESIRÉ: Són la meva jugada mestra.

POL: Les cames em tornen boig.

DESIRÉ: Em pensava que eres gai, ja ho veus.

POL: Una mica més i engegues la presentació del meu llibre en orris.

DESIRÉ: Per això, quan vaig notar que volies lligar amb mi, em va sorprendre.

POL: No em podia concentrar veient aquelles cames captivadores davant meu. Admeto que em vaig posar molt calent.

DESIRÉ: Tot i que jo portava *La branca de cirerer* i només volia que me'l firmessis.

POL: Mentre parlava amb uns pesats que no em deixaven en pau, vaig veure que m'esperaves perquè et firmés el llibre.

DESIRÉ: Hi havia molta gent esperant la teva firma.

POL: Hi havia copes de cava i canapès.

DESIRÉ: Gestos complaents, somriures falsos. Estava ple d'estirats i llepaculs.

POL: El glamur t'escau.

DESIRÉ: Vaig pensar que no em faries cas i vaig estar a punt de tocar el dos.

POL: Vaig passar entre la gent per anar-te a buscar abans que te m'escapessis.

DESIRÉ: Pots entendre que no se'm van mullar les calces només d'estar a prop teu, escriptoret presumtuós? No va ser res premeditat, allò. Només volia que em firmessis el llibre, res més.

POL: Tu em vas allargar el llibre i em vas dir: *Et fa res?*

DESIRÉ: I tu vas contestar: *No, i ara*. Vas agafar el llibre i el vas firmar.

POL: T'ha agradat?

DESIRÉ: M'ha abduït.

POL: Això és bo o dolent?

DESIRÉ: Bo, em sembla, perquè mentre el llegia no pensava en res més.

POL: Me n'alegro, doncs.

De fet, no em vas contestar a la pregunta. Què volia dir que *mentre el llegies no pensaves en res més*? Que t'entretenia? Que t'avorria però no massa? Estaves sent condescendent amb mi? Quina mena de resposta era, aquella? La teva resposta feia referència a com estaves tu mentre llegies el llibre i no al llibre en sí mateix. Allò em va desconcertar. Em va semblar que fugies d'estudi. Els escriptors tenim la pell molt fina. I jo soc susceptible, molt susceptible. Les opinions dels altres m'inquieten profundament. De vegades soc com un nen que necessita l'aprovació constant. En fi, no et vaig preguntar res més per por que em sortissis amb un ciri trencat.

DESIRÉ: Et vaig notar incòmode i vaig pensar que potser havia estat per culpa de la meua resposta. Vaig pensar que potser l'havies trobat estúpida. Tot i que el que jo volia, justament, era semblar propera, natural. D'entrada no vaig voler dir res massa elaborat per por de sonar pretensiosa. De manera que no em vaig atrevir a dir res més del teu llibre per por de ficar la pota. Tot i que m'hagués agradat.

POL: Vols que anem a fer una copa? Et vaig preguntar.

DESIRÉ: Et vaig dir que sí. Tot i que allò no entrava dins dels meus plans, aquella nit. La meva perspectiva era tornar sola a casa, veure la tele, menjar qualsevol cosa, tornar a veure la tele i avorrir-me mortalment mentre em llepava les ferides estirada al sofà.

POL: Total, que una cosa va portar a l'altra i... no sé com...

DESIRÉ: ...vàrem acabar follant al teu pis.

POL: Tu vivies als afores. Massa lluny.

DESIRÉ: I tampoc era qüestió de pagar una habitació d'hotel.

POL: Em vas preguntar si estava escrivint alguna cosa, després del coit.

DESIRÉ: I tu em vas contestar que sí, que li donaves voltes a una cosa nova, que tenies alguns esbossos, però res seriós, encara, que anaves fent i que eres molt caòtic a l'hora de començar un projecte. Et feies el desmenjat però et brillaven els ulls mentre en parlaves.

POL: Es va fer tard i et vas quedar a dormir. Tot i que a mi em fotia molta mandra.

DESIRÉ: Hi havia alguna cosa postissa en la manera com em parlaves. En el fons, no volies que em quedés a dormir i no m'ho deies per por de ser desagradable.

POL: Va ser estrany, tot plegat...

DESIRÉ: Les relacions són molt estranyes. *(Pausa.)* Per què em vas trucar?

POL: Perquè tu vas insistir que ens donéssim els telèfons.

DESIRÉ: Donar-te el meu número va ser un acte de cortesia, res més.

POL: Quan et vaig trucar, de seguida vaig veure que no t'ho esperaves.

DESIRÉ: Haig d'admetre que em va afalagar. En aquell moment va ser bo per la meva autoestima.

POL: Quan vaig penjar em vaig sentir estúpid.

DESIRÉ: I tot i així, vàrem quedar unes quantes vegades.

POL: Tu només havies de ser un rotllo de cap de setmana.

DESIRÉ: Follàvem. Ens fèiem companyia.

POL: Però al final no vaig poder evitar fer-me il·lusions i... no se'm va acudir res més que proposar-te fer un viatge.

DESIRÉ: Has estat mai al desert?

POL: Déu meu, com he pogut ser tan idiota?

DESIRÉ: El desert? Sonava bé.

POL: Una evasió ridícula.

DESIRÉ: Tot plegat és de bojos.

POL: Ara et miro i...

DESIRÉ: ...en realitat no sé qui ets tu.

(Pausa. Tornada a la realitat.)

De debò et penses que jo soc estúpida?

POL: Em sap greu, tinc por. I quan tinc por llenço merda als altres.

DESIRÉ: No sóc tan frívola com tu t'imagines.

POL: Jo tampoc tinc un ego gegant.

DESIRÉ: Potser serà millor que cadascú continuï mantenint el seu paper.

POL: Quin paper?

DESIRÉ: El d'aquesta comèdia de merda que estem representant.

POL: La dona es va tornar a posar les ulleres de sol horroroses.

(Pausa.)

DESIRÉ: T'hauries de posar crema, Pol, o et cremaràs.

POL: No m'agrada posar-me potingues a la pell.

DESIRÉ: Posa't sota el para-sol, si més no.

POL: Aquella dona el treia de polleguera. Actuava com si el perill no existís.

(Pausa.)

DESIRÉ: És bonic això, no trobes?

POL: Per què collons hi hem vingut, aquí?

DESIRÉ: Volíem veure la sortida del sol enmig del desert, Pol. Volíem... sentir-nos insignificants.

II. Al jardí dels ignorants no hi ragen les fonts

RASHID: A vegades m'esgoten, els turistes. Quan els portes a fer un tomb per les dunes estan molt atents a tot el que els expliques i et riuen les gràcies. Si són simpàtics, ells també t'expliquen acudits del seu país, que traduïts no fan cap mena de gràcia, i jo forço un somriure només per fer-los contents. És tot tan previsible amb ells... Fins i tot n'hi ha que es pensen que han aconseguit intimar amb mi. Però la veritat és que en el moment que pugen al cotxe per tornar cap al nord, jo ja he oblidat les seves cares. Els costa entendre que per a mi això és només una feina. Una feina com qualsevol altre. Per a ells tot és nou i exòtic. Però per a mi... aquest és el lloc del qual vull fotre el camp. Fins i tot n'hi ha que escriuen *Sempre et portarem al cor, Rashid* en les meves llibretes de comentaris. I m'hi apunten les seves adreces, també. Però la veritat és que no n'hi ha cap que contesti les meves cartes. En el fons, tenen por. Sempre tenen por. Tenen por que pensi d'ells que són massa rics, o massa estúpids, i es fan els col·legues amb mi perquè pensen que soc un paio autèntic. Perquè soc del sud i estic pelat. M'imagino picant a la porta de casa seva i la cara d'horror que posarien: *Ei, germà, soc en Rashid, la guineu del desert! He vingut a veure si em podies donar un cop de mà. Te'n recordes? Em vas dir que sempre em portaries al cor.*

DESIRÉ: Fa molta calor...

RASHID: Els he mentit amb la distància. Potser hi ha vint quilòmetres o més fins al resort. El sol comença a caure en vertical. Sort de les roderes. Avui serà un dia llarg, molt llarg...

POL: El guia mirava de distreure's davant la perspectiva d'una jornada esgotadora.

DESIRÉ: Vols que fem alguna cosa, Pol?

POL: La reina continuava seient en el seu tron, impertorbable.

Què...?

DESIRÉ: Que si vols que fem alguna cosa, per passar l'estona.

POL: I què vols que fem?

Començava a fer una calor insuportable i l'home se sentia inquiet. Tenia les aixelles xopes de suor.

DESIRÉ: No ho sé... podríem jugar a cartes.

POL: Tens un joc de cartes, tu?

DESIRÉ: No.

POL: Doncs jo tampoc.

DESIRÉ: Per què no llegeixes un dels llibres que has portat?

POL: Perquè ara no em podria concentrar.

DESIRÉ: No pateixis, en Rashid és un bon noi. Segur que ens traurà d'aquí.

POL: No sé si ens ha dit la veritat.

DESIRÉ: Què vols dir?

POL: Que em sembla que el resort és més lluny del que ens ha dit.

DESIRÉ: N'estàs segur?

POL: No, no n'estic segur. Com vols que n'estigui segur?

L'home se sentia aclaparat per la situació.

DESIRÉ: Vols que et faci un massatge?

POL: *Un massatge...?*

Tanta sol·licitud l'atabalava.

Mira't, per l'amor de Déu... Només t'hi falta un daiquiri, a la mà.

DESIRÉ: Però, Pol... jo no tinc la culpa que estiguem en aquesta situació...

POL: La dona tenia raó. L'home no podia evitar fer-la culpable d'aquell desastre.

DESIRÉ: Necessites distreure't, Pol. Pensar en alguna altra cosa. Per què no m'expliques alguna cosa de tu? Podries, no ho sé... podries explicar-me alguna cosa de quan eres petit, per exemple. Un record d'infància.

POL: Un record d'infància...?

DESIRÉ: Segur que devies ser una mica friqui, a l'escola. Oi que sí? Un nen saberut que feia rabieta als seus companys de classe. Oi que no m'equivoco?

POL: Tocat i enfonsat. Sorprès per aquell comentari incisiu, l'home va abaixar la guàrdia.

Quan tenia... quan tenia dotze anys vaig llegir un llibre estrany. Bé, de fet tots els llibres que llegia em semblaven estranys, aleshores. Crec que era perquè no els acabava d'entendre que em fascinaven. *El cel protector*, de Paul Bowles. El coneixes?

DESIRÉ: No. De què va?

POL: Un home i una dona fan un viatge al desert, però ell es posa malalt i s'acaba morint. La dona es torna boja i es passa el dia cardant amb un homenet àrab que la té tancada en una gàbia, com si fos un animal de companyia.

DESIRÉ: S'estimaven, l'home i la dona?

POL: Sí, però la relació estava podrida.

DESIRÉ: Sembla molt trista aquesta història...

POL: L'home se sentia despullat. D'alguna manera, era conscient que acabava de revelar un aspecte vulnerable del seu passat.

DESIRÉ: I com s'acaba el llibre?

POL: La dona està guillada, i quan la volen repatriar, s'escapa.

DESIRÉ: Jo també vaig llegir un història molt estranya, una vegada. Una mena de conte sobre una noia que no sabia quina hora era i caminava a través d'un bosc espès. La noia arribava a una casa enmig d'una clariana. A la façana de la casa hi havia un gran rellotge de sol, però ella no sabia exactament com funcionava, de manera que entrava a la casa i a dins hi trobava una vella que feia mitja asseguda en un balancí. La noia li demanava si li podia dir quina hora era, però la vella li contestava que en aquell moment no ho podia saber perquè el cel s'havia ennuvolat tot d'una i el pal del rellotge ja no feia ombra.

POL: I què passava, al final?

DESIRÉ: La noia arrencava a córrer, guanyava una medalla olímpica i li regalaven un rellotge digital.

RASHID: Si me'n surto, d'aquesta, aniré fins a Essaouira a veure el mar. No l'he vist mai, encara. Déu meu, si no he sortit mai d'aquestes dunes!

POL: El sol cremava. La dona es ventava amb una mà.

DESIRÉ: Segur que no vols venir a sota el para-sol? Hi ha prou ombra per a tots dos.

POL: L'home li mirava les cames ben contornejades, brunes de sol. El cap li bullia. Podien unes cames desviar el destí d'un home?

RASHID: El tiet Ahmed diu que m'hauria de casar. Però jo soc un llop estepari, una guineu del desert. No m'hi veig, casant-me i tenint criatures.

DESIRÉ: Oh, per fi, ara passa una mica d'aire...

POL: La dona va deixar anar el cap enrere, mostrant el coll en tota la seva extensió. En aquell moment, l'home la va trobar adorable. Va sentir una punxada de desig al seu ventre.

RASHID: No ho sé... si algun dia me'n vaig a Europa i conec una noia bonica, potser canviï d'opinió. Llavors em compraré un Mercedes blanc i la portaré a passejar pels Champs Elysées.

DESIRÉ: Aire...

POL: Vista d'aquella manera, la dona tenia un perfil desconegut per a l'home, enigmàtic. Potser se li estava insinuant?

RASHID: Dos quarts d'onze. Ja fa dues hores que camino.

POL: En aquell moment, l'home va desitjar acostar-se a la dona i mossegar-li l'espatlla tendrament...

DESIRÉ: Ara em beuria un mojito ben carregat de gel...

RASHID: Noto que l'aire està carregat...

POL: De cop, l'home va entreveure alguna cosa en l'horitzó.

RASHID: S'està aixecant el vent...

POL: Què és allò...?

L'home va distingir un núvol de pols. El mateix núvol de pols que el guia acabava de veure des del lloc on era.

RASHID: Una tempesta de sorra. Merda, les roderes...

POL: El núvol de pols creixia, amenaçador, i s'escampava com una taca d'oli damunt les dunes. El guia va ajustar-se fort el turbant i va tapar-se els ulls amb la tela.

RASHID: Merda, les roderes, merda...

POL: Desiré, mira...

La dona es va incorporar, alertada pel to de veu de l'home.

DESIRÉ: Què passa?

POL: L'home va assenyalar-li el núvol de pols que s'acostava arremolinant-se, furiós. La dona es va aixecar d'un bot de sota el para-sol.

DESIRÉ: Oh, Déu meu...

RASHID: Déu meu, apiada't de nosaltres...

POL: Les llibretes plenes de comentaris van començar a obrir-se i a passar pàgines ràpidament. Gairebé no van tenir temps de reaccionar. El núvol de sorra se'ls va llançar a sobre com un cavall desbocat. L'home va córrer cap a la dona, la va fer entrar dins del cotxe d'una revolada i va tancar la porta. Aleshores, va pensar en les llibretes del guia, que es recargolava a terra protegint l'ampolla d'aigua contra el seu pit, i en un rampell d'escrúpols que després va considerar estúpid, l'home va decidir salvar les recomanacions i va allargar les mans per agafar les llibretes. Però, aleshores, el món es va tornar un brogit eixordador. L'home va haver d'estirar-se a terra. Les ràfegues de vent eren infernals. La dona sentia trontollar la carcassa del tot terreny, la sorra picava amb violència contra els vidres. Estava espantada. El cel s'havia tornat opac. Era impossible distingir res més que no fos caos, velocitat i sorra. La tempesta se'ls havia empassat completament. L'home s'arrossegava a les palpentos, tenia por de sortir volant i intentava desesperadament trobar alguna cosa sòlida a la qual aferrar-se... Quanta estona va passar? Potser un minut o potser una eternitat. L'home no ho sabia. El temps s'havia aturat. Davant d'aquella força tan aclaparadora, l'home no va poder fer res més que submergir-se en el seu propi món interior, tancar-se dins la carcassa del seu ésser. Ni tan sols va ser conscient que continuava arrossegant-se sense nord, ni tan sols va saber que els seus dits havien renunciat a trobar res més que no fos sorra... Sorra. El seu tacte el va transportar cap a un record d'infància. Una platja. Les corredisses amb els altres nens, els xiscles. Esquitxar-se en l'aigua fins a caure mort de cansament damunt la tovallola. El sol a la pell xopa. Tancar els ulls i respirar fondo, desprendre's de la vida i caure en un pou de felicitat inconscient. Silenci... En Rashid jeia fet un manyoc. Va mirar a través de l'escletxa del turbant i es va incorporar.

RASHID: Les roderes...

POL: La dona va obrir la porta amb dificultat, la sorra s'havia acumulat contra el tot terreny.

DESIRÉ: Pol...?

POL: L'home s'espolsava la roba. No veia el tot terreny enlloc. Potser la tempesta l'havia enterrat? Estava segur que el vent havia modificat les dunes, però ell no distingia els canvis. Estava desorientat.

RASHID: I ara què fotrem?

DESIRÉ: Pol? POL!

POL: La dona no sabia on s'havia ficat, en Pol. El guia, instintivament, va córrer fins al capdamunt d'una duna per comprovar si podia veure alguna cosa.

RASHID: Res. Només sorra fins on m'arriba la vista.

POL: No es va poder situar. Estaven perduts.

DESIRÉ: Se l'ha emportat el vent o què? Merda... I què foto, jo, ara? Si em quedo aquí quieta potser encara sigui pitjor. Però si me'n vaig... cap a on? Déu meu, miro al meu voltant i tot em sembla igual. Potser sigui perillós allunyar-se del cotxe. No ho sé. Em vindrà un atac de nervis. Pol! Em sents?! POL!

POL: Paro l'orella. No sento res. Acollona no sentir res de res.

DESIRÉ: No ho suportó. M'haig de distreure. Cantaré una mica, així se'm passaran els nervis...

(La DESIRÉ comença a cantar una cançó en un anglès macarrònic, cada cop més fort.)

POL: No dec ser gaire lluny del cotxe, suposo. Pujaré al capdamunt d'una duna per veure si el veig.

RASHID: Què faria el tiet Ahmed si estigués en el meu lloc? Ell m'ha ensenyat tot el que sé del desert. Estic segur que miraria de trobar els turistes. Però com? Merda, si jo també estic perdut.

POL: Què és millor en aquests casos? Moure's o esperar-se al lloc? No en tinc ni idea...

RASHID: Pensa, Rashid, pensa... Em sembla que el nord és allà, i jo devia venir del sud-oest, per tant...

POL: No puc estar-me quiet, no puc. Caminaré cap alguna banda, cap on sigui, a risc de perdre'm encara més.

RASHID: Sí, l'instint em diu que haig d'anar cap el sud-oest. Confia, Rashid, confia. No has de tenir por, ets una guineu del desert.

POL: De cop, la dona va parar de cantar. Va agafar el para-sol, va mirar endavant i simplement va començar a caminar en aquella direcció, empesa per un no sabia què. A vista d'ocell, tres trajectòries es buscaven l'una a l'altra a través de l'oceà de sorra. Tres ànimes assedegades. Tres punts en l'infinit. Alguna cosa s'havia deixat anar d'allò que l'havia retingut durant molt de temps. Ells no ho sabien, però l'univers acabava de fer un clic.

III. Un impuls és la resposta a alguna cosa

DESIRÉ: Quanta estona fa que camino? No sé si han passat deu minuts o dues hores. He perdut la noció del temps. El sol crema. Tinc set i estic suada. He

badat, hauria d'haver agafat aigua del cotxe. Com he pogut ser tan idiota? De totes maneres... ara ja no sabia com tornar-hi, al cotxe.

RASHID: Coi de turistes... Ara els hauré de treure les castanyes del foc. Com si les coses no fossin prou complicades, ja. Tot i que... si els trobo, no tinc ni idea de com ens ho fotrem per tornar al resort.

POL: Dunes i més dunes. Els espais oberts sempre m'han fet por. Em fa l'efecte que el cel em xucla. Soc més de ciutat, jo. De formes verticals i espais atapeïts. Què se m'hi ha perdut, aquí? Si sobrevisc, ho explicaré en la meva autobiografia: *Perdut en l'horitzó vastíssim...*

DESIRÉ: Què et deu passar pel cap, escriptoret?

POL: *Vastíssim...* uf, no, vastíssim no. Massa carregat...

DESIRÉ: Tu potser ho trobes divertit, tot plegat. Quin argument recargolat maquines?

POL: La dona es sentia estrangera en el seu cos. Com atrapada. La tenia sovint, aquesta sensació. Per què havia de mantenir aquell paper odiós? Aquell rol de doneta sol·licita. Què volia aparentar? N'estava tipa de portar una màscara. Ella no era així. No, en realitat ella no era així.

DESIRÉ: No en tens prou amb la realitat que t'has d'inventar móns paral·lels, escriptoret?

POL: De cop, la dona va veure alguna cosa allà, davant seu.

DESIRÉ: Una dallonses.

POL: Una haima. Hi havia un noi et assegut amb les cames creuades damunt d'una catifa. Devia tenir uns dotze anys. Preparava te. La dona s'hi va acostar.

UN PETIT PRÍNCEP: Dibuixa'm un be.

DESIRÉ: Què?

UN PETIT PRÍNCEP: Portes paper i llapis de colors?

DESIRÉ: No...

UN PETIT PRÍNCEP: Doncs així no em podràs dibuixar cap be.

DESIRÉ: No en sé gaire, jo, de dibuixar.

UN PETIT PRÍNCEP: I què saps fer, tu?

DESIRÉ: Doncs, no ho sé... Cantar. A mi m'agrada cantar.

UN PETIT PRÍNCEP: T'agrada o en saps?

DESIRÉ: M'agrada.

UN PETIT PRÍNCEP: Això vol dir que no en saps.

DESIRÉ: Bé, faig el que puc.

UN PETIT PRÍNCEP: Canta'm alguna cosa.

DESIRÉ: Ara?

UN PETIT PRÍNCEP: Per què no?

DESIRÉ: És una mica estrany, no trobes?

UN PETIT PRÍNCEP: No vols cantar?

DESIRÉ: Home, ara mateix...

UN PETIT PRÍNCEP: M'estic començant a avorrir...

(Pausa.)

DESIRÉ: És te, això?

UN PETIT PRÍNCEP: En vols?

DESIRÉ: M'estic morint de set. *(La DESIRÉ seu. UN PETIT PRÍNCEP li'n serveix un got. Ella beu.)* Gràcies. M'estava quedant deshidratada.

UN PETIT PRÍNCEP: Aquest para-sol que portes és horrorós. D'on l'has tret?

DESIRÉ: Oh, el portava el guia en el tot terreny amb el que hem vingut...

UN PETIT PRÍNCEP: Doncs quina merda de guia...

DESIRÉ: Escolta, maco, no ets una mica impertinent?

UN PETIT PRÍNCEP: Què hi fas, aquí?

DESIRÉ: M'he perdut. Hi ha hagut una tempesta de sorra i... no sé on és el meu amic. Has vist passar ningú?

UN PETIT PRÍNCEP: Allà d'on vinc només hi ha tempestes de meteorits. Però són l'hòstia, t'ho asseguro.

DESIRÉ: I d'on vens, si es pot saber?

UN PETIT PRÍNCEP: M'agraden les teves ulleres de sol. Són xules. Me les regales?

DESIRÉ: D'on has sortit, tu?

UN PETIT PRÍNCEP: D'un asteroide. Me les regales?

DESIRÉ: No, són meves les ulleres...

UN PETIT PRÍNCEP: Vols més te?

DESIRÉ: Sí, m'agradaria...

UN PETIT PRÍNCEP: T'agradaria o en vols?

DESIRÉ: En vull.

UN PETIT PRÍNCEP: Doncs et canvio el te per les ulleres.

DESIRÉ: No...

UN PETIT PRÍNCEP: No m'has dit que et mories de set?

DESIRÉ: Sí, però això no vol dir que et vulgui canviar les meves ulleres per un glop de te.

UN PETIT PRÍNCEP: Aleshores, no t'estàs morint de set.

DESIRÉ: Escolta, maco...

UN PETIT PRÍNCEP: Els adults no sabeu parlar amb propietat. Quan dieu blanc, voleu dir negre, i quan dieu negre, voleu dir blanc. No en teniu ni puta idea.

DESIRÉ: Saps què et dic, pallús?

UN PETIT PRÍNCEP: No teniu imaginació, els adults. Sou defectuosos.

DESIRÉ: (*aixecant-se*) Mira, val més que me'n vagi...

UN PETIT PRÍNCEP: Encara queda te.

DESIRÉ: No el vull, jo, el teu te!

UN PETIT PRÍNCEP: Te'l regalo. No cal que em donis les ulleres, dona.

DESIRÉ: Doncs per què carai em fas enfadar?

UN PETIT PRÍNCEP: Tens fills, tu?

DESIRÉ: No...

UN PETIT PRÍNCEP: Però tens novio.

DESIRÉ: Aquest nano és increïble...

UN PETIT PRÍNCEP: Tindràs dos fills: un nen i una nena. La nena naixerà primer i es portaran dos anys.

(Pausa. La DESIRÉ torna a seure.)

DESIRÉ: Qui coi ets, tu?

UN PETIT PRÍNCEP: No tinc nom. Sóc un petit príncep.

DESIRÉ: I els teus pares, on són?

UN PETIT PRÍNCEP: Oh, mon père es va fotre de morros amb l'avió et... voilà.

DESIRÉ: Com... com ho saps que tindrà dues criatures?

UN PETIT PRÍNCEP: Fas massa preguntes.

DESIRÉ: És com si et conegués d'alguna cosa...

UN PETIT PRÍNCEP: Queda't una estona més. Ara feia temps que no passava ningú i em començava a avorrir. Vols més te?

DESIRÉ: Saps on és el meu amic?

UN PETIT PRÍNCEP: T'agraden les endevinalles?

DESIRÉ: Les endevinalles?

UN PETIT PRÍNCEP: És una cosa que si la mires fixament, desapareix. Saps què és?

DESIRÉ: No... no ho sé...

UN PETIT PRÍNCEP: Fes servir la imaginació. A veure, quantes coses poden desaparèixer si les mires fixament?

DESIRÉ: Doncs...

UN PETIT PRÍNCEP: Pensa.

DESIRÉ: Un miratge...?

UN PETIT PRÍNCEP: Molt bé! Aquesta n'és una. I què més?

DESIRÉ: El vapor de l'alè en un vidre.

UN PETIT PRÍNCEP: Ho veus? En vas aprenent. No ets del tot irrecuperable.

DESIRÉ: Els núvols... els núvols es desfan si te'ls quedes mirant molta estona...

UN PETIT PRÍNCEP: D'acord, sí, tot i que és cursi que t'hi cagues això també val, però... no se t'acut res més interessant?

DESIRÉ: Doncs... no ho sé, jo...

UN PETIT PRÍNCEP: Tu què...?

DESIRÉ: Quan em miro molta estona al mirall, jo...

UN PETIT PRÍNCEP: Què?

DESIRÉ: Desaparec. Quan em miro molta estona al mirall desaparec. No reconec la meva imatge.

UN PETIT PRÍNCEP: Ho veus com en el fons no sóc tan pallús?

DESIRÉ: Odio els miralls. No els suportó.

UN PETIT PRÍNCEP: Doncs jo trobo que estàs força bona, la veritat.

DESIRÉ: Qui ets, tu?

UN PETIT PRÍNCEP: El món és com una ceba: està fet de moltes capes.

DESIRÉ: Què vols dir?

UN PETIT PRÍNCEP: Digues-li a la guineu que l'espero aquí, que no s'entretengui.

DESIRÉ: La guineu? Quina guineu?

UN PETIT PRÍNCEP: M'ha de venir a veure una guineu.

DESIRÉ: No t'entenc...

UN PETIT PRÍNCEP: Tu digues-l'hi, quan la vegis.

DESIRÉ: Un moment, un moment... Te'n vas?

UN PETIT PRÍNCEP: No. Ets tu que has de marxar, estimada.

RASHID: Tinc set, però em fa por acabar-me l'aigua. I si jo també em perdo i no els trobo? Val més que la racioni, l'aigua. No vull morir sol enmig del desert. Ells potser ho troben molt romàntic, tot plegat. Però jo sé que el desert no perdona. No té pietat. I si em desvio ni que sigui una mica de la meva direcció, ni que sigui una miqueta, aleshores em passaré de llarg el tot terreny, i llavors sí que hauré begut oli. Serà com buscar una agulla en un paller. Merda,estic badant... En comptes de buscar aquest coi de turistes hauria de mirar de trobar el camí de tornada cap al resort i llestos.

POL: L'home caminava i de tant en tant es girava per mirar les seves petjades. El fascinaven, les petjades. Eren com les instantànies d'un passat acabat de consumir, però que encara perdurava. Les petjades eren l'única cosa a la qual ell podia aspirar per deformar aquell paisatge repetitiu. La prova visible que continuava caminant. En el fons, les petjades corroboraven la seva pròpia existència.

RASHID: Estic marejat, em fa mal l'estómac. Alguna cosa no va bé...

POL: L'home no gosava mirar cap al cel. L'aire bullia. Tenia la cara desencaixada i respirava amb dificultat. Volia apartar la set del seu cap, però el desig d'aigua el torturava. Les imatges de glaçons en una copa de gintònic li venien com envestides a la ment. No podia evitar pensar en una piscina plena de gintònic efervescent, amb trossos de llimona flotant per aquí i per allà. S'imaginava agafat a un flotador en forma de camell, relaxat i gaudint d'una orquestra àrab, que li oferia clàssics del jazz més reposat...

De cop, va aparèixer un cambrer amb turbant.

RASHID/CAMBRER: Desitja res més, monsieur?

POL: Falta gaire per arribar?

RASHID/CAMBRER: Depèn d'on vulgui anar, monsieur. Per exemple, si volgués anar a la ciutat d'Orà, encara li faltaria un bon tros. Pràcticament hauria de travessar el Sàhara sencer. Però si el que vol és tornar al tot terreny, només ha de girar cua i resseguir el camí que ha fet fins aquí en la direcció contrària.

POL: No, no vull tornar al tot terreny. Què hi faria, allà? Però Orà tampoc és que em cridi massa l'atenció, la veritat...

RASHID/CAMBRER: Aleshores, no sap cap on vol anar?

POL: No, estic perdut, francament.

RASHID/CAMBRER: Em permet que l'aconselli, monsieur?

POL: Sis plau, endavant.

RASHID/CAMBRER: Jo de vostè continuaria com fins ara.

POL: Ah, sí? Com fins ara, eh?

RASHID/CAMBRER: Exactament, com fins ara.

POL: Home, no es pot dir que et mullis gaire amb els consells...

RASHID/CAMBRER: És que no té cap més opció, monsieur. Perdoni que l'hi digui, però vostè està tan perdut, que qualsevol temptativa de trobar algun lloc està condemnada al fracàs. És millor que es deixi portar, cregui'm.

POL: D'acord. Aleshores... em deixaré portar.

RASHID/CAMBREER: Estan bé les bombolletes?

POL: Divines.

RASHID/CAMBREER: Tenim una piscina sense alcohol, també, si ho desitja.

POL: Aquesta és perfecte. Gràcies.

RASHID/CAMBREER: Je vous en prie, monsieur.

POL: El cambrer amb turbant se'n va anar per on havia vingut.

I, aleshores, va aparèixer ella: la dona. Portava un barnús blanc a través del qual s'insinuaven unes cames d'escàndol. També portava les ulleres de sol horroroses - però en aquell moment, aquest detall no li va importar, a l'home. La dona es va aturar vora la piscina, es va desfer el cinturó del barnús i el va deixar caure a terra en un gest elegant i precís. En aquell instant, sense voler, l'home va mirar cap amunt i el sol el va enlluernar. Va abaixar immediatament la mirada maleint-se els ossos i va mirar de recuperar la imatge de la dona allà on l'havia deixat. Efectivament, la dona anava nua. Es treia les ulleres de sol horroroses i les deixava caure damunt del barnús. La dona li somreia. Sens dubte se li estava insinuant. Aleshores, la dona es va llançar a la piscina a càmera lenta, com en un anunci de xampú. La seva figura es va perdre entre les bombolles, fins que l'home va sentir el tacte de la seva mà en l'entrecreix. Es va sobresaltar. La cara de la dona va aparèixer davant seu regalimant gintònic. Estava preciosa.

DESIRÉ: Hello, dear, I'm your mermaid.

POL: Soc la teva sirena... L'home no sabia perquè collons les havia de pensar en anglès, aquelles coses. Potser es tractava d'un excés de cinema nord-americà. Havia vist *Qué bello es vivir* disset vegades, i *Casablanca*, vint-i-cinc.

DESIRÉ: Marxar, ha dit el nano. Però cap a on? Només veig cel i sorra. Si l'infern existeix, deu ser una cosa semblant a aquest desert.

POL: L'home no va poder evitar tornar a mirar cap amunt. Va fer una ganyota i ho va constatar: efectivament, la imatge de la dona havia desaparegut completament i aquell sol del dimoni continuava cremant-li la cara.

DESIRÉ: Camino. Caminar, ara, és un acte de fe.

IV. Tothom acaba cedint a allò que en realitat desitja

RASHID/GUINEU: No sé si és pel cansament, però als braços m'hi ha sortit més pèl. I aquest mal d'estómac que no afluixa... Em fa l'efecte que més que amb el cap, ara mateix penso amb el nas. Flairo el món. Penso el món a través de l'olfacte. Què collons m'està passant? Les olors m'expliquen coses que fins ara era incapaç d'entendre. Sento la remor d'un escarabat a vint metres de distància. No té pressa. Per a ell no represento cap amenaça. Sap que no menjo insectes i continua fent el seu camí.

DESIRÉ: Quan torni a casa penso pintar el pis. Fa temps que ho tinc al cap. Necessito un canvi, moure els mobles de lloc, renovar l'ambient.

RASHID/GUINEU: Se m'està escalfant el cap o m'estan sortint ullals...? El meu pas és àgil, lleuger. Gairebé vaig al trot. Les orelles em surten pel turbant, punxegudes, i remeno la cua. Hòstia, tiet Ahmed, d'això no me n'havies dit mai res!

DESIRÉ: M'apuntaré a fer ioga. I deixaré de prendre cafè. Cada dia me'n foto quatre o cinc, de cafès. És massa. Taparé la tele amb una tela i a les nits llegiré aquella pila de llibres que no lleigeixo mai perquè sempre miro la tele. Aquest cop ho penso fer. I escriuré un diari, també. Serà un diari ple d'aforismes i de reflexions personals. Qui ho sap? Potser encara me'l publicaran, algun dia...

RASHID/GUINEU: Ara que les coses no passen pel sedàs del cap, m'entren a raig pels sentits. Mai m'havia sentit tan... tan viu! És bestial. Controlo cada cèl·lula del meu cos.

POL: La guineu del desert estava eufòrica. Bordava i es rebofcava per la sorra com un cadell acabat de néixer.

RASHID/GUINEU: Mmm... ara em fotria un conill cru...

DESIRÉ: Fins i tot en Pol, si volgués, li podria fer un cop d'ull, al meu diari... Però només de pensar-ho ja em suen les mans... En el fons no escriu tan bé, en Pol. O sigui, sí que escriu bé, és interessant el que fa, però tampoc és l'hòstia. Merda, per què m'hi he hagut d'embolicar, amb aquest paio? És un imbècil. Puc aspirar a alguna cosa més, jo.

POL: Havien entrat en un bucle. Eren conscients que podien estar caminant en cercles sense saber-ho, però caminaven igualment perquè la inèrcia els empenyia, i perquè aturar-se, hagués significat acceptar la mort.

RASHID/GUINEU: Puc notar qualsevol cosa que es mogui al meu voltant. L'aire em porta confidències. Les dunes, ara, són casa meva.

DESIRÉ: Les cames em pesen tones. Pujaré a la duna que hi ha aquí al meu davant, i si a l'altra banda no hi veig un oasi de palmeres amb un estany d'aigua fresca, clavaré el para-sol a terra i m'ajauré una estona. No puc més.

POL: La dona va mirar el seu para-sol.

DESIRÉ: Déu meu, semblo un còctel de fruites...

RASHID/GUINEU: Si el tiet Ahmed veiés la fila que faig...

POL: Concentra't, Pol. T'has de fixar un objectiu, vas a la babalà. Vejam, necessites un pla... Arriba fins al capdamunt d'aquella duna, i si a l'altra banda no hi trobes les fonts del paradís, doncs... que se't mengin els cucs.

DESIRÉ: Des de baix no semblava que fos tan costeruda, aquesta duna...

RASHID/GUINEU: Soc ràpid, soc potent. Jo soc el vent, la vela i les onades!

POL: Amunt, Pol... o els cucs se't menjaran el cul...

DESIRÉ: Ja hi soc, ja hi he arribat...

RASHID/GUINEU: L'instint em guia, em deixo portar. Sé que he d'anar a algun lloc.

DESIRÉ: No és veritat. No ho estic veient, això. Ha de ser un miratge...

POL: L'home va arribar al capdamunt de la duna. Esbufegava i suava a raig. Va mirar i el que va veure el va fer caure de genolls damunt la sorra, vençut... Allò no s'ho esperava. Semblava una broma de mal gust. Ja ho havia vist alguna vegada, abans, en algun reportatge del National Geographic. De fet, no era un fenomen tan insòlit, s'havien donat casos en llacs assecats. Però aquella visió era inexplicable. Estaven a centenars de quilòmetres de la costa... Al·lucinava o era de debò, allò?

DESIRÉ: Un vaixell enmig de les dunes.

POL: Un vaixell mercant.

DESIRÉ: Com pot ser?

POL: Un vaixell vell i tronat.

DESIRÉ: Una closca de nou a la deriva.

POL: Una llauna plena de rovell.

DESIRÉ: Deixo el para-sol al capdamunt de la duna i m'hi acosto.

POL: L'home va començar a baixar cap al vaixell.

DESIRÉ: És increïble...

POL: Tenia les sabates plenes de sorra i el clatell escaldat.

DESIRÉ: M'hi fixo, però no desapareix. Deu ser que és de debò.

POL: El vaixell estava molt escorat cap a babord.

DESIRÉ: Arribo al costat de la proa.

POL: Encara es podia llegir el seu nom.

DESIRÉ: Aurora.

POL: El vaixell Aurora.

DESIRÉ: Si mai tinc una filla li posaré Aurora.

POL: L'home va mirar cap a la seva dreta.

DESIRÉ: La dona va mirar cap a la seva esquerra.

POL: Els seus ulls es van trobar.

DESIRÉ: Tornaven a ser un davant de l'altre.

POL: Un déjà vu.

(Pausa. Flashback.)

POL: Tens unes cames precioses. No he pogut parar de mirar-les durant tota l'estona. Perdona que sigui tan directe.

DESIRÉ: Tranquil, no passa res...

POL: Una mica més i engegues la presentació del meu llibre en orris.

DESIRÉ: Vaja, ja em sap greu...

POL: Tranquil·la, no passa res.

DESIRÉ: *(ensenyant-li el llibre)* Porto *La branca de cirerer*... Et fa res?

POL: Que te'l firmi?

DESIRÉ: Si no t'importa...

POL: *(l'agafa)* No, i ara. Com et dius?

DESIRÉ: Desiré.

POL: T'ha agradat el llibre, Desiré?

DESIRÉ: M'ha abduït.

POL: Això és bo o dolent?

DESIRÉ: Bo, em sembla, perquè mentre el llegia no pensava en res més.

POL: Me n'alegro, doncs...

Allò em va desconcertar. Què volia dir *que mentre el llegies no pensaves en res més?* Que t'entretenia? Que t'avorria però no massa? Estaves sent condescendent, amb mi? Quina mena de resposta era, aquella? La teva resposta només feia referència a com estaves tu mentre llegies el llibre i no al llibre en sí mateix. Els escriptors tenim la pell molt fina. I jo soc susceptible, molt susceptible. No et vaig preguntar res més per por que em sortissis amb un ciri trencat.

DESIRÉ: Et vaig notar incòmode i vaig pensar que potser havia estat per culpa de la meva resposta. Vaig pensar que potser l'havies trobat estúpida. Tot i que el que jo volia era, justament, semblar propera, natural. No em vaig atrevir a continuar parlant del teu llibre per por de ficar la pota.

POL: Vols que anem a fer una copa?

DESIRÉ: Et vaig dir que sí. Tot i que allò no entrava dins dels meus plans.

POL: Fixa't amb la gent. Està ple d'estirats i llepaculs. De vegades no la suporto, la vida social. Ho trobo tot tan hipòcrita.

DESIRÉ: Sí, a mi també em passa a vegades...

POL: Impostat, saps? Artificial. T'asseguro que la meitat dels que són aquí són uns imbècils. I l'altra meitat, uns mediocres amb aires de grandesa.

DESIRÉ: Són bons els canapès, no trobes...?

POL: Hi vas sovint, a les presentacions?

DESIRÉ: No, de fet... aquesta és la primera vegada que vaig a la presentació d'una novel·la.

POL: La primera? Ja puc estar content, doncs.

DESIRÉ: Sí, la veritat és que hi tinc una pila de llibres, damunt la tauleta de nit, però... no llegeixo gaire, darrerament. No trobo mai el temps.

POL: Típic.

DESIRÉ: Sí, què hi farem.

POL: I com és?

DESIRÉ: El què...?

POL: Com és que has vingut a la presentació del meu llibre?

DESIRÉ: Ah, doncs perquè... perquè tenia curiositat...

POL: Curiositat.

DESIRÉ: Sí, curiositat.

POL: Doncs me n'alegro, que hakis tingut curiositat.

DESIRÉ: Total...

POL: ...que una cosa va portar a l'altra i...

DESIRÉ: ...vàrem acabar follant al teu pis.

POL: Tu vivies als afores.

DESIRÉ: Massa lluny.

POL: I tampoc era qüestió de pagar una habitació d'hotel.

DESIRÉ: No sé perquè ho vaig fer. Em sembla que necessitava sentir-me desitjada. Tot i que al principi no m'atreies especialment, la veritat.

POL: Et vas quedar a dormir. Tot i que jo no en tenia ganes.

DESIRÉ: Era evident que no en tenies ganes.

POL: No ho sé, estava fet un embolic...

(Pausa. Tornada a la realitat.)

DESIRÉ: Per què coi em vas trucar, doncs?

POL: Perquè... perquè et volia tornar a veure, suposo.

DESIRÉ: Només te'l vaig donar per cortesia, el meu número.

POL: No volies que et truqués?

DESIRÉ: En aquell moment no m'ho esperava.

POL: Aleshores, m'hauries d'haver dit que no quan et vaig convidar a venir.

DESIRÉ: Tens raó. T'hauria d'haver dit que no. M'has tractat com una merda.

POL: Jo no t'he tractat com una merda.

DESIRÉ: I tant que ho has fet.

POL: Com he pogut ser tan idiota...?

DESIRÉ: Només havies de ser una escapada, una manera de fer-me sentir millor. Però ha estat un desastre.

POL: Déu meu, estem fent un ridícul espantós....

DESIRÉ: Tot plegat és de bojos.

POL: Malaguanyades vacances...

DESIRÉ: En realitat no sé qui ets tu...

POL: Mira, Desiré, potser serà millor que cadascú continuï mantenint el seu paper, d'acord?

DESIRÉ: I una merda! Tens raó: no hi hauríem d'haver vingut mai, aquí. Tot plegat és una merda. És una merda que ens hàgim utilitzat. És una merda que siguem incapaços de dir el que realment volem dir. És una merda que estiguem atrapats en aquesta comèdia que sembla escrita per una ment perversa i recargolada com ara la teva. Però s'ha acabat el joc, jo no penso fer cap més paper. El desert és una merda, el para-sol és una merda, TU, POL, ETS UNA MERDA!

(Pausa.)

POL: L'home tenia ganes de dir-li que li sabia greu, que tenia por, i que quan tenia por llençava merda als altres.

DESIRÉ: Però l'home no va dir res...

POL: Aleshores, l'home va veure que s'acostava una guineu.

Mira, una guineu.

La dona, confosa, va mirar cap a l'animal. La guineu se'ls va acostar a poc a poc i va seure damunt les potes del darrere. Els va mirar fixament. Tenia uns ulls gairebé humans. Semblava que esperés alguna cosa.

DESIRÉ: Mira, porta una ampolla d'aigua penjada al coll...

POL: Pobreta, potser es pensa que és un Sant Bernardo...

El comentari tenia certa gràcia, però l'home va haver d'admetre que estava fora de lloc.

DESIRÉ: Tu creus que mosseguen, les guineus?

POL: No ho sé, diria que no. Però és estrany que porti un turbant, no?

DESIRÉ: Aquesta sembla força dòcil.

POL: Potser està domesticada.

DESIRÉ: Has vist com ens mira?

POL: Sí... Escolta, em moro de set...

DESIRÉ: Jo també...

POL: Què et sembla? Li agafem l'ampolla?

DESIRÉ: Provem-ho...

POL: *(va trenant l'acció amb el text)* Aleshores, la dona es va acostar a la guineu lentament, es va posar de genolls i li va allargar la mà. La guineu l'hi va ensumar, no semblava que tingués por. La dona va mirar a l'home en un gest de complicitat i es van somriure. Endavant, semblava que li digués l'home amb la mirada, endavant, no tinguis por. L'home es va adonar que era la primera vegada que, d'alguna manera, la reconeixia a la dona. La guineu li va llepar la mà. Aleshores, ella li va acariciar el llom, i mica en mica, li va treure l'ampolla que portava penjada al coll. La dona es va girar cap a l'home i li va allargar l'ampolla. L'home va agafar l'ampolla i va beure. Després, l'home li va allargar l'ampolla a la dona i ella també va beure. La guineu va començar a posar-se neguitosa. De sobte, va arrencar a córrer cap a l'altra banda del vaixell. La dona i l'home es van mirar i la van seguir. Els duia cap a la coberta, que per la part de babord estava tan escorada que s'hi podia accedir fàcilment des de la sorra. La guineu es va aturar just davant de la cabina del vaixell.

RASHID/GUINEU: Pugeu-hi.

DESIRÉ: Vols que hi pugem?

RASHID/GUINEU: Sí, pugeu a la cabina.

DESIRÉ: Ets una guineu molt curiosa.

RASHID/GUINEU: Trobar un vaixell enmig del desert tampoc és que sigui gaire comú.

DESIRÉ: Què hi ha a la cabina?

RASHID/GUINEU: No ho sé. No n'haig de fer res, jo.

DESIRÉ: Saps que t'estan esperant?

RASHID/GUINEU: Sí, ja ho sé, faig tard.

DESIRÉ: Em sap greu.

RASHID/GUINEU: No, tranquil·la, que s'esperí.

DESIRÉ: Gràcies per l'aigua.

RASHID/GUINEU: Són xules les teves ulleres.

DESIRÉ: T'agraden?

RASHID/GUINEU: Me les canvies per l'aigua?

DESIRÉ: Em pensava que ens la donaves de franc, l'aigua.

RASHID/GUINEU: Sí, bé... en realitat és un intercanvi.

DESIRÉ: És com si ja et conegués d'alguna cosa...

RASHID/GUINEU: Què, doncs? Me les dones?

DESIRÉ: No sé si t'escauen gaire, a tu, unes ulleres de sol.

RASHID/GUINEU: Millor que un turbant, d'això en pots estar segura.

POL: La dona, finalment, li va donar les ulleres i la guineu se les va posar. L'home i la dona contemplaven, davant seu, una guineu guarnida amb turbant i ulleres de sol.

RASHID/GUINEU: Cool, man...

POL: La guineu va arrencar a córrer. L'home la va veure allunyar-se cap a les dunes.

DESIRÉ: Pol, mira...

POL: La dona havia entrat a la cabina del vaixell.

Vigila, Desiré, aquest vaixell pot ser un cau de serps...

DESIRÉ: Mira, hi ha un prestatge amb uns quants llibres.

POL: L'home va pujar a coberta i va entrar a la cabina. Efectivament, entre els pilons de sorra acumulada i un desgavell de trastos inservibles, hi havia un prestatge amb uns quants llibres. La cabina tenia l'aspecte d'un naufragi.

DESIRÉ: Pol, mira aquest, mira aquest llibre...

POL: La dona va agafar un llibre del prestatge i el va donar a l'home. L'home no s'ho podia creure...

DESIRÉ: Ets tu...

POL: Pol Duran. *Desitjar viure en un país sense vent.*

DESIRÉ: No és increïble?

POL: I tant que ho era! Era el llibre que l'home desitjava escriure!

DESIRÉ: Com acaba? Llegeix el final.

POL: El final? Vols que llegeixi el final?

DESIRÉ: Per què no?

POL: No ho sé... I si no s'acaba bé?

DESIRÉ: Però si no ens hi arisquem no ho sabrem mai, no?

POL: N'estàs segura?

DESIRÉ: Va, no siguis pesat. Si te'n mors de ganes, home...

POL: L'home va agafar aire. Va treure la pols de la portada, va obrir el llibre per l'última pàgina, es va aclarir la veu i va llegir el final de la novel·la: *Què hi feia que l'univers fos fosc com una gola de llop més enllà dels seus caps, si al capdavant, hi havia milions de llumetes oscil·lants que l'habitaven?*

DESIRÉ: És això el final?

POL: Sí. És això.

DESIRÉ: Què et sembla?

POL: No ho sé... I a tu?

(La DESIRÉ no sap què dir. Es miren.)

RASHID/GUINEU *(traient-se les ulleres i el turbant)*: Sé que és força estrany que una guineu passi a ser el narrador omniscient al final de la història. Però, sis plau, permeteu-nos encara una llicència més. Tenim l'home i la dona a baix, dins de la cabina polsegosa del vaixell Aurora. Com que és el final, us diré que se'ls veu força satisfets, malgrat les circumstàncies. La veritat és que el seu futur és molt incert. La guineu, o sigui jo, la tenim a dalt, mirant l'escena des del capdamunt de la duna per on l'home i la dona han baixat fins al vaixell. La guineu mira atentament l'escena. Mira el vaixell amb els seus ulls de vidre. La seva mirada esmolada travessa la nau. El vaixell navega en el mar de dunes que la guineu veu. El vaixell navega dins els seus ulls. Les pupil·les de la guineu l'atrapen, atrapen el vaixell, el retenen. I quan les seves parpelles es tanquen just per tornar-se a obrir... l'Aurora ja no hi és: ha salpat... I ara, perdoneu-me però haig de marxar. Tinc una cita.

(Fosc.)

Girona, revisat durant el maig del 2019.